

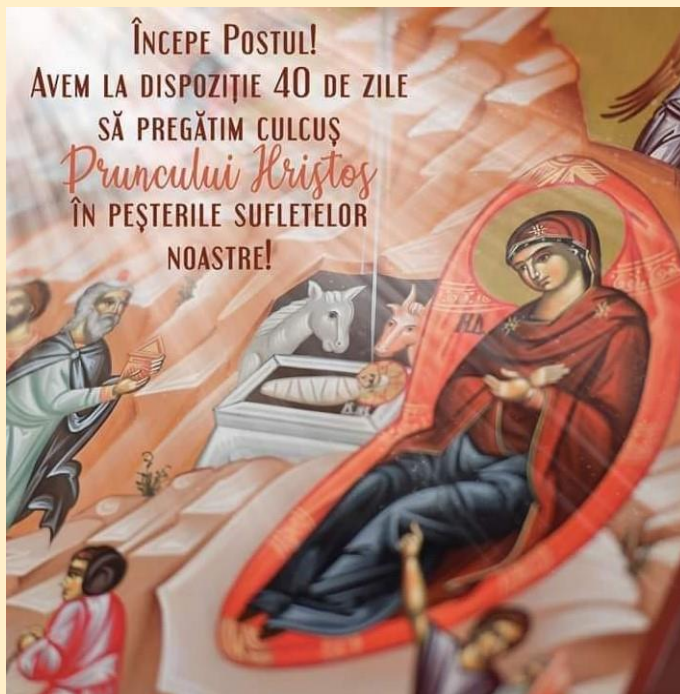
BULETIN ORTODOX 92

Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7
website: www.sfmariakitchener.com
facebook: [Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni](https://www.facebook.com/Misiunea-Sfanta-Maria-si-Sintii-Martiri-Brancoveni)

Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? (Luca XII, 20)

Începe Postul Crăciunului

În timpul Postului Crăciunului nu suntem chemați să reducem hrana de dulce și să punem în locul ei cât mai multe produse de post. Scopul postului nu este să ne înfrânăm de la anumite bucate de dulce pentru a ne sătura cu unele de post.

În concluzie, postul nu trebuie să se rezume la a schimba felurile de mâncare, ci el trebuie să aducă schimbarea mentalității, a intențiilor, a atitudinilor, a relațiilor noastre cu Dumnezeu, cu semenii și cu lumea materială.

Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "Postiți? Arătați-mi-o prin fapte. Cum? De vedeti un sărac, aveți milă

de el; un dușman, împăcați-vă cu el; un prieten înconjurat de un nume bun, nu-l invidiați; o femeie frumoasă, întoarceți capul. Nu numai gura și stomacul vostru să postească, ci și ochiul, și urechile, și picioarele, și mâinile voastre, și toate măduarele trupului vostru. Mâinile voastre să postească rămânând curate și de hrăpire și de lăcomie. Picioarele, nealergând la priveliști urâte și în calea păcătoșilor. Ochii, neprivind cu ispitire frumusețile străine"...

Să ne daruiască Dumnezeu putere sa ne hrănim în Postul Craciunului mai puțin material și mai mult duhovnicește. Post cu bucurii.

“Lucrurile merg prea bine, trebuie să mi se întâmple ceva”

Autor: *Claudiu Bălan*

Poate mulți dintre voi ați avut la un moment dat acest gând: „Prea bine merg lucrurile, presimt că trebuie să se întâmple ceva. Uneori toate ale vieții merg conform dorințelor noastre: toată familia este sănătoasă, profesional lucrurile se mișcă bine, cu cei dragi te înțelegi minunat, cu banii nu ai probleme, și pe deasupra îți mai permiți și unele mofturi. Ba chiar au apărut și noi oportunități pe plan profesional pe care nu le-ai prevăzut.

După o astfel de perioadă, stai și te gândești: „Oare cum de-mi merg mie toate așa de bine? E ceva în neregulă. O să mi se întâmple ceva la un moment dat.”

Mi-aduc aminte că mi-a apărut într-un timp și mie temerea aceasta. Au mai fost perioade când totul îmi mergea foarte bine și totuși nu mi-era frică de un necaz. Concluzia mea la momentul apariției temerii a fost următoarea: **toate câte făceam, nu erau spre slava lui Dumnezeu ci doar spre binele meu propriu sau pentru binele celor foarte apropiați mie, și atât. Înaintam, dar simțeam că înaintarea mea nu are legătură cu păzirea poruncilor lui Dumnezeu.**

“Câte binefaceri nu mi-a adus până acum credința în Hristos! Nu le știu numărul și nu voi vorbi despre fiecare în parte, ci numai despre una: de câte ori nu mi-a adus liniște, nu mi-a scos sufletul din tulburare, nu mi-a alungat patimile! De câte ori nu mi-a îndreptat pornirile strâmbe ale inimii, de câte ori nu m-a curățat de păcate, nu mi-a scăpat sufletul de moarte!”

—❖❖❖—
*Sfântul Ioan de Kronstadt
1829 - 1908*

E firesc să te întrebi de ce îți merg toate bine, când îi vezi pe mulți lângă tine suferind. **Cum să fii fericit când aproapele tău suferă? Cum să fii împăcat și liniștit în ale mele, care merg foarte bine, când îmi văd vecinul la necaz, prietenul în strâmtoare, pe cel de la colțul străzii dormind în frig și foame, pe cei bătrâni uitați de lume și aruncați într-un pat de spital, pe altul bolnav, pe altul în sărăcie, pe altul în necredință și în patimi....?**

De aici vine acel gând de frică: „Trebuie să mi se întâmple ceva!”

Glasul lui Dumnezeu din noi ne mustră.

Dacă toate îți merg bine, iar acest „bine” al tău are la bază necinstea ta, necredința, lăcomia, lenea și neubirea de aproapele, atunci să te temi, că mânia lui Dumnezeu se apropie, dacă nu te îndrepti.

Teama că trebuie să ți se întâmple ceva rău transform-o în pocăință! Cere iertare lui Dumnezeu pentru toate câte ai făcut. Mărturisește-ți păcatele și schimbă-ți viața.

Dacă toate îți merg bine, iar acest „bine” al tău nu-l vezi întemeiat pe vreun păcat, atunci nu faci destul pentru aproapele tău. Te complaci în colțisorul tău, rozându-ți osul duhovnicesc în liniște, fără a te mai interesa de ceilalți, așa cum spunea Pr. Nicolae Steinhard.

Să fii liniștit când toți pe care-i vei întâlni vor fi fericiți. Dar nici atunci, pentru că fericirea lor s-ar putea să nu fie în Hristos, ci una trecătoare izvorâtă din cele ale lumii.

Când ți-e teamă că urmează să vină necazurile în viața ta, atunci amintește-ți că nu faci destul pentru aproapele tău. Fă ceva în plus!

Dă în fiecare zi câte ceva celor sărmani. Roagă-te mai mult pentru toți pe care-i știi că suferă.

Renunță la ceva de-al tău pentru aproapele. Iartă mai des. Renunță la anumite mofturi. Trăiește mai simplu. Ajută-i pe toți cu lucruri pe care până atunci nu-i ajutai. Folosește-ți timpul liber altfel decât pentru dobândirea confortului și plăcerilor. Fii mai harnic. **Muncește mai mult, dar nu ca să agonisești averi și mai mari, ci ca să ai mai mult de oferit celor în suferință.**

Vor dispărea temerile tale, abia când toate acțiunile tale dealungul unei zile vor fi toate închinat lui Dumnezeu, spre slava Lui și spre mântuirea oamenilor. Dacă toate lucrurile îți merg bine în viață și te temi, înseamnă că nu ai aflat care e binele suprem. Evanghelia îți va spune acest lucru: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Luca 10, 27)

Dacă consideri sporirea averilor un mare bine pentru tine, amintește-ți că avem un Dumnezeu care iubește sărăcia și ne-a recomandat să lepădăm toate pentru El. Dacă ți se pare recunoștința lumii (slava de la oameni) a fi un bine pentru tine, gândește-te că avem un Dumnezeu care a fost scuipat, hulit și răstignit de aceeași oameni. Dacă sănătatea ți se pare a fi un bine pentru tine, atunci gândește-te că rănilor lui Hristos au vindecat omenirea, și boala te-ar putea aduce și pe tine spre pocăință, spre vindecarea de păcate. Dacă încă te temi de necazurile care vor veni în viața ta, încă nu te-ai încredințat pe deplin voii lui Dumnezeu!

Binele pe care-l ai și te temi că-l vei pierde, nu este bine, căci binele adevărat este veșnic și izvorăște din Harul lui Dumnezeu, și acela te învăluie și te umple de dulceața Lui, făcându-te mai grabnic spre a-ți ajuta aproapele în suferință.

Binele pe care-l ai și te temi că-l vei pierde, e un bine material, lumesc, limitat, și cu siguranță îl vei pierde, căci toate cele ale lumii sunt trecătoare. Caută-le pe cele duhovnicești! Îsetează după Dumnezeu! Află-L pe Hristos în poruncile Sale! Împlinește-i Cuvintele și vei vedea cu ochii tăi adevăratul bine.

Binele netrecător, binele veșnic, binele pe care nu ți-L va lua nimeni de la tine, este Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. Când L-ai dobândit pe El în inima ta, atunci nimeni nu ți-L mai fură!

Îmbogățește-te în Dumnezeu și abia atunci binele tău va fi de nefurat pentru hoții acestei lumi. Caută în tine fericirea pe care o cauți mereu în afară de tine. Acumularea celor lumești îți vor da mereu nesiguranță. Iată de ce la fiecare Sfântă Liturghie, episcopul sau preotul ne oferă darul neprețuit, comoara pe care nimeni nu o poate jefui: Trupul și Sângele lui Hristos.

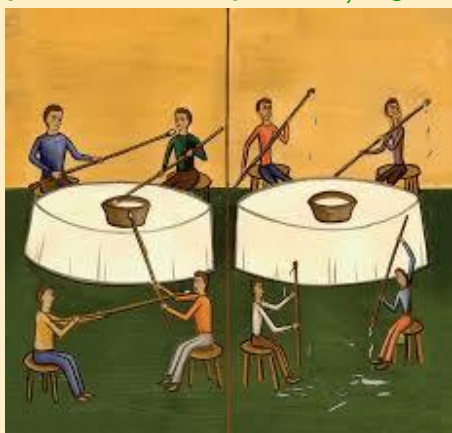
Când va trăi Hristos în tine, atunci nu te vei mai teme de nimic, căci acolo unde este Dumnezeu nimic nu lipsește.

În concluzie, gândul că trebuie să ți se întâmple ceva rău este un semn al parțialei tale depărțări de Dumnezeu. Dumnezeu îți vrea mereu binele și vrea să-ți ofere tot ce-i mai frumos în lumea această. Cum crezi tu oare că El stă și plănuiește răul pentru tine?

(Sursa: <https://ortodoxiatinerilor.ro/tinerii-biserica/psihologie-ortodoxa/19610-lucrurile-merg-prea-bine-trebuie-intample-ceva>)

Democrație și hristocrație

Democrația pare a fi idealul de organizare statală a lumii actuale. Pare a fi superioară altor orânduirii, dată fiind ideea de putere și de autoritate aparținând celor mulți. Elitele nu mai domină societatea prin forță ca în feudalism, iar popoarele democratice de azi par a fi suverane și independente. **Ce se observă mai puțin azi e faptul că elitele nu mai domină prin forță, în schimb, în spatele ideii de democrație, ele putând manipula masele prin gândire și ideologizare sau, și mai grav, cumpărând voturile populațiilor paupere.** Biserica propune o soluție pentru rezolvarea barierelor sociale și este izvorâtă din chiar învățătura lui Hristos: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă." (Matei VI, 33) "Purtați-vă sarcinile unora altora" (Galateni VI, 2) spune Sf. Pavel, apostolul neamurilor. O societate în care s-ar pune bazele ei de funcționare pe principiul "**nimeni nu are drepturi ci cu toții avem numai obligatii**" ar fi cu siguranță o societate cu oameni care ar prospera atât spiritual cât și material. Fiecare ar lucra în interesul celuilalt, astfel încât nimeni n-ar sărăci; ba mai mult, fiecăruia i s-ar adăuga până la îndestulare, fără a face dintr-asta un scop în sine. Economisții vremurilor noastre sunt cu toții de acord că prosperitatea materială a unei societăți e determinată în primul rând de productivitatea muncii. Această logică funcționează până la un punct. Punctul în care unii pot să-și însușească mai mult decât alții roadele productivității. Ori dacă punctul de pornire e acela în care fiecare lucrează în interesul celuilalt s-ar întâmpla un miracol în societate, indiferent de productivitate: **ar dispărea fenomenul sărăciei.** Par utopice aceste cuvinte, dar dacă o societate ar decide liber și democratic aplicarea acestor principii, pe care le-aș numi hristocratice, atunci raiul din cer ar fi adus pe pământ. Ilustrativ pentru înțelegerea acestui principiu evanghelic este parabola lingurilor lungi.

„Un om pios, adâncit într-o convorbire tainică cu Dumnezeu, a îndrăznit să se roage: «Doamne, aș vrea să știu cum arată Raiul și ladul!». Dumnezeu l-a condus pe om către două uși. A deschis una dintre ele și omul a privit înăuntru.

În mijlocul unei încăperi uriașe se afla o masă mare rotundă, pe care se odihnea o oală cu mâncare aburindă și atât de îmbietoare încât omului i-a lăsat gura apă.

Oamenii din jurul mesei erau însă slabi, suferinzi și neliniștiți.

Păreau a fi tare înfomețați... Țineau în mâini niște linguri cu cozi foarte lungi. Puteau ajunge cu ele la vasul de mâncare, dar era imposibil a și le duce la gură din cauza cozilor lungi.

Omul pios s-a cutremurat la vederea suferinței lor. Atunci

Dumnezeu i-a spus: «Acum ai văzut ladul!».

Au mers apoi la cea de-a doua ușă. În cameră se găsea aceeași masă rotundă, cu aceeași mâncare delicioasă. Oamenii de acolo țineau în mâini aceleași linguri cu cozile lungi. Dar, spre deosebire de cei dintâi, păreau bine hrăniți, veseli și vorbeau între ei.

Omul pios a spus: «Doamne, nu înțeleg!».

Atunci, Dumnezeu i-a răspuns: «Este foarte simplu, trebuie doar să privești cu atenție. Acești oameni fericiți și sănătoși au învățat să se hrănească unii pe alții, pe când ceilalți se gândesc numai la ei înșiși. Oamenii buni au avut grijă să ducă la gură unul către celălalt lingurile lungi, cu care altminteri nu se puteau hrăni singuri. Acesta este Raiul!»." p.didel

IPOCRIZIA MILEI

„De ce îndură Dumnezeu foamea, de ce îndură Dumnezeu ca milioane de copii să moară deshidratați și malnutriți? Dacă poate opri toate acestea, dar nu vrea, atunci este rău voitor. Dacă dorește să le oprească, dar nu poate, atunci nu este omnipotent.” Dar, dacă Dumnezeu creștin există, atunci El este binevoitor și omnipotent. Dar nu numai atât. Pentru că dacă acest Dumnezeu există, atunci se pare că una dintre cele mai potrivite întrebări este „Cum justificăm faptul că omenirea întregă le refuză acestor oameni rezolvarea problemei foamei, apei potabile și a serviciilor medicale?” Și pe bună dreptate, omenirea – mai ales că un procent minoritar din populație deține majoritatea resurselor existente – poate rezolva această problemă. **De fapt, chiar și cei mai săraci dintre noi, care abia ne permitem un laptop și un grătar tot la a doua lună, trăim o viață de lux când ne gândim la felul de viață pe care-l duc cei pe care – pretindem – că-i compătimim.** Și înainte să ne gândim la raționamentul de mai sus, am putea foarte bine să ne gândim ce îi pretindem de fapt lui Dumnezeu. Oare invocându-l să rezolve problema foamei, vrem cumva să-l invocăm să transforme comportamentul nostru egoist într-un comportament lipsit de efecte negative? Pentru că scena care se întrevide este cea a unui muribund deshidratat la care privim cu toții, iar între timp ce-l privim cum moare, ne angajăm cu toții într-un joc – într-un joc cu pistoale cu apă. Iar după încheierea unei partide – ne umplem rezervoarele pistoalelor cu apa rece și bună de la robinet – numai pentru a trece peste câteva minute la alta, ne dăm seama că muribundul s-a dus pe lumea cealaltă. Și dintr-o dată începem să ne adunăm în jurul mortului și să declarăm „*Dumnezeu ori nu a vrut și n-a putut să-l ajute, ori a vrut dar n-a putut, ori nici una nici alta*”. Apoi, continuăm jocul risipind apa potabilă a cărei lipsă a dus la moartea așa-pretinsului compătimit. Așadar, ce vrem de la acest Dumnezeu? Este într-adevăr vorba de faptul că suntem oameni miloși și buni, și am vrea să-i salvăm pe acești oropsiți de soartă de la chinuri? **Dacă este așa, atunci de ce nu le oferim, știind că sunt pe patul morții, cel puțin apa din bidonașele de la pistoalele noastre cu apă?** Sau am vrea foarte mult să ne continuăm jocul egoist și să nu dăm un ban pe copilul deshidratat și malnutrit? **Dacă noi înșine îi lăsăm – cu bună știință – să moară, între timp ce noi suntem angajați în dansul nostru nebun și risipitor, atunci care este sensul protestului nostru față de Dumnezeu? Ce sens are să-ți spun ție că ești nemilos și că n-ar trebui să fii așa dacă poți fi altfel, iar între timp eu însumi să-mi exercit egoismul mai mult ca oricând? Pe ce sunt întemeiate criticile mele morale? Acestea sunt câteva întrebări adresate umanității – și mie mai mult decât tuturor celorlalți. Sensul libertății pe care Dumnezeu ne-a oferit-o este dureros uneori. Dacă alegem să lăsăm să moară un om pe care-l putem salva și se zbate să trăiască, alegerea noastră va fi o alegere eficientă de cele mai multe ori. Nu se vor arăta nici fulgere din cer și nici trăsnetele nu ne vor lovi. Dacă alegi să-i dai în cap vecinului cu un topor, nici toporul nu se va transforma într-un topor de burete și nici capul vecinului nu va deveni de o rezistență fenomenală: dacă-i dai în cap, sângele va curge. Și pe bună dreptate, același text prezentat la început poate fi invocat oricând și oriunde – poți să-l invoci chiar și în momentul imediat următor unei crime. Fie Dumnezeu a putut opri crima și nu a vrut, fie a vrut s-o oprească și n-a putut. Și așa este. **Dar se pare că omenirea se gândește la prețul libertății, iar când vede câtă răutate sălășluiește în ea, ar prefera poate ca însuși Dumnezeu să intervină și să suspende efectele acelor alegeri egoiste, mârșave și dureroase. Așa că de ce nu vine Dumnezeu să suspende comportamentul nostru egoist, de ce nu vine să-i hrănească El însuși pe flămânzi? De ce nu vine să facă toate acestea, iar noi să nu părem atât de răi? O lume liberă nu are sens, dacă alegerile nu au o finalitate anume: nu are sens nici dacă sunt suspendate alegerile rele, nici dacă sunt suspendate alegerile bune. Și la urma urmei, oamenii oricum mor – iar Dumnezeu știe asta mai bine decât toți.****

-06-

El știe că săracul și flămânda Lazăr este așteptat la masa cu bunătați. Întrebarea nu este nici despre Lazăr, nici despre Dumnezeu care ne-a dat libertatea. Întrebarea este despre noi. Argumentul de mai sus ni se aplică nouă: ori putem și nu vrem ori vrem și nu putem. Putem, dar nu vrem. Și am vrea cumva să ne ascundem vina, am vrea cumva să ne ascundem poceala, și atunci întrebăm: „Unde a fost Dumnezeu?” Dar „tu” unde ai fost și de ce pui întrebarea?

(Sursa: <https://ortodoxiatinerilor.ro/fapte-bune/milostenia/17512-ipocrizia-milei>)

PROGRAM

Duminică, 17 noiembrie, ora 11 am – Sfânta Liturhie (Bogatul căruia i-a rodit țarina)

Duminică, 24 noiembrie, ora 11 am – Sfânta Liturhie (Dregătorul bogat-păzirea poruncilor)

Sâmbătă, 30 noiembrie, ora 10 am – Sfânta Liturhie (Sf. Ap. Andrei, ocrotitorul românilor)

Sâmbătă, 30 noiembrie, ora 3 pm – Sfântul Maslu

Duminică, 1 decembrie, ora 11 am – Sfânta Liturhie (Porunca Iubirii)

Duminică, 1 decembrie, ora 1:30 pm – Agapă festivă (Ziua națională a României)

